

Nr 17.

Av herr **Sandler**, *angående stämpelskatt å aktiekuponger.*

1917 års riksdag beslutade sådan ändring av förordningen om stämpelskatt å insättningar i bank, att skatten från att läggas på det insatta kapitalet med 50 öre pr 1,000 kr. omlades till stämpel av 10 öre på varje tiokrona av räntan på kapitalet och från att förut blott ha träffat depositions- och kapitalräkningar utsträcktes att omfatta alla slag av bankräkningar, därå penningar mottagas för förräntning, dock med viss lättnad för räntor å i sparbank insatta medel.

Medan sålunda de jämförelsevis små inkomster, som erhållas för i banker insatta medel, äro särskilt beskattade, har någon motsvarande skatt icke påförts inkomst av aktier. Det är svårt att förstå, varför denna sistnämnda inkomst skall undgå stämpelavgift. Det förhåller sig ju dock så, att innehavare av större kapital ej nöja sig med den ränta på 4 å 5 procent, som de kunna få genom att placera sina penningar i bankerna, utan föredraga att nedlägga dem uti aktier i goda företag. Under krigsåren med deras enorma vinster för de flesta affärsföretag har riktigheten av denna affärsmetod fullt bekräftats. Aktieägarna ha fått stora utdelningar. Stundom även gratisaktier med utdelningar för år, då aktierna ej existerade. Alla dessa stora utdelningar äro stämpelfria och det är i regel de förmögare i samhället, som profitera härav. Insättarna i bankerna äro däremot småfolk, som blott kunna göra smärre besparingar. Deras relativt små ränteavkastningar drabbas av den nya skatten, men de stora utdelningarna å aktier gå fria. Detta förhållande kan icke vara förenat med billighet och rättvisa i skattehänseende.

Visserligen är det ju enbart glädjande, att den starka kapitaltillförseln i vårt land under de senare åren stimulerat företagsamheten och bidragit till att i oanad grad utvidga förut existerande affärsföretag och att grund-

lägga en lång rad av nya. Det vore ju föga välbetänkt att i skattehänseende så utnyttja dessa affärsföretag, att ett bakslag ifråga om sådau verksamhetslust inträffade. Men därom kan ingalunda bli fråga, om en beskattning som den ifrågavarande införes. Den skulle ju ha träffat avkastningen av kapitalet, om dettas ägare nöjt sig med en mindre utdelning från en bankräkning.

Härtill kommer också ett annat viktigt moment, som ej får förbises. Ränteinkomst från banker och bankirer påföres kommunalskatt, medan mottagare av aktieutdelningar undgå sådan, vilket förhållande måste anses innebära en påtaglig orättvisa.

Stora krav ställas nu på statskassan, och det gäller otvivelaktigt att uppsöka rättvisa och givande skatteobjekt. Talande skäl för en stämpelskatt å aktiekuponger föreligga således. Och då det här är fråga om betydligt större inkomster och större skattebärkraft än när det gäller räntetagare å bankräkningar, synes det vara på sin plats, att stämpelavgiften sättes proportionsvis högre. En skatt av 30 öre på var tiokrona förefaller knappast för högt tilltagen. Lämpligast torde dock vara att vederbörande utskott närmare avväger skattens storlek.

På grund av vad sålunda framhållits tillåter jag mig föreslå,

att riksdagen måtte besluta införa uti stämpelförordningen bestämmelser om stämpelskatt å aktiekuponger. Tillika hemställas, att vederbörande utskott måtte föreslå såväl skattens storlek som härför erforderlig lagtext.

Stockholm den 17 januari 1918

J. Sandler.